ISSN 0132-4462.
№ 2 1999
ЛЮТИЙ

перець

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Мал. В. КАПРЕЛЬЯНЦА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Мал. О. ГУЦОЛА

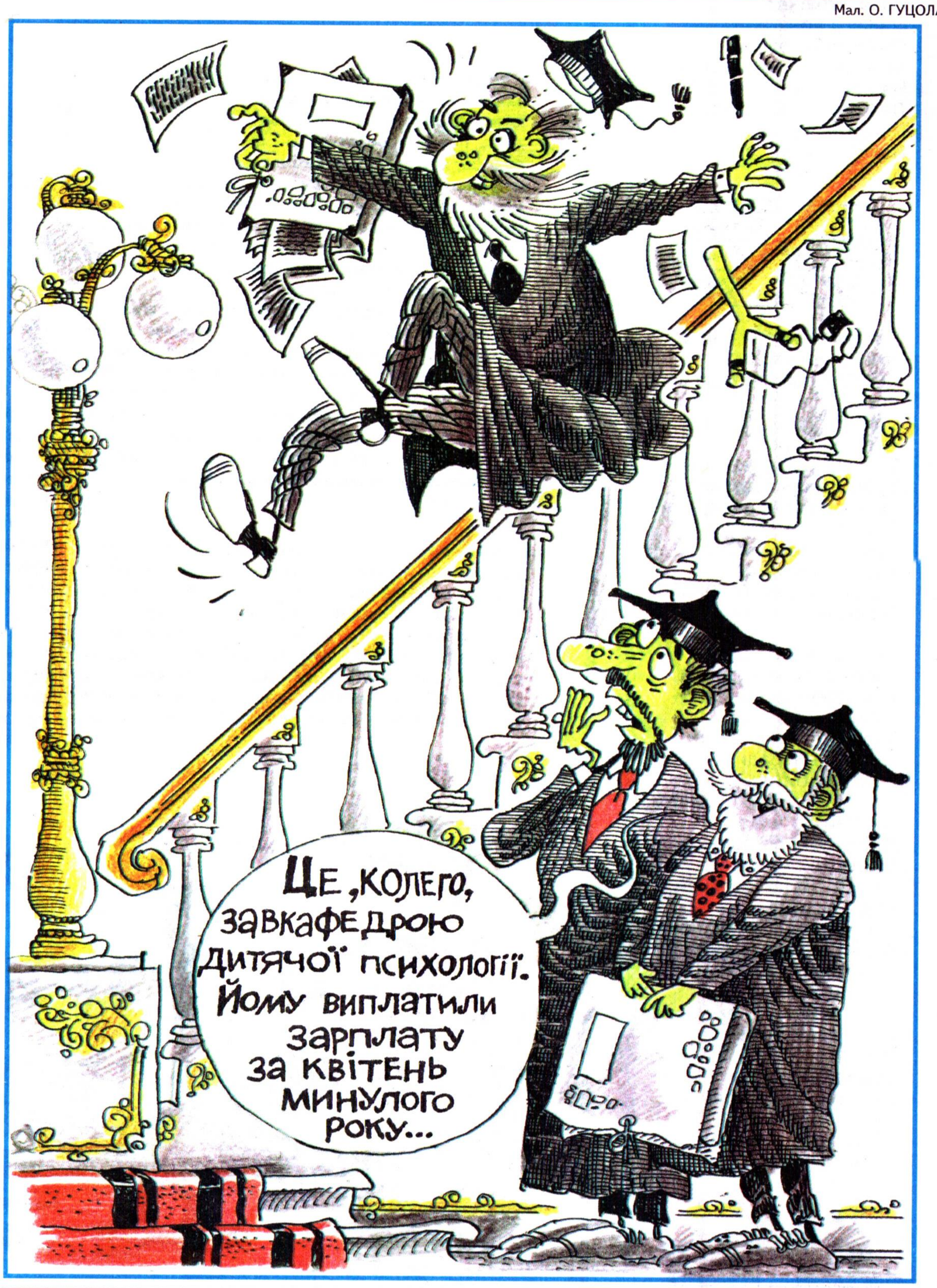

Павло ГЛАЗОВИЙ

Дивлюся я телевізор.
Виступа мужчина,
А за ним — великі букви
НОВА УКРАЇНА.
Після нього другий, третій
З жаром молодецьким
Викладють кислі мислі
Суржиком донецьким.

Що ж це, браття,
за країна —
Нова Україна?
Із якого вона роду,
Племені й коліна?
Чом про неї не чував я
На школярській парті?
Де вона, в якій півкулі,
Покажіть на карті.
Покажіть мені, будь ласка,
Де її столиця.

Виявляється, на карту
Нічого дивиться.
Це зібрались на конгресі
Ринкові герої,
Щоб творити Україну
Нову зі старої.
Так, немовби Україна —
То для них як шапка.
Зняв з макітри рвану-драну,
Викинув і — крапка.
Люблять щирі українці
Українку-неньку.
А комусь вона набридла,
Подавай новеньку...

Діячі всіляких партій,
Члени й активісти!
Улаштовуйте конгреси
І збирайте з'їзди,
Засідайте, викидайте
Гроші на наради,
Щоб пробитись,
проштовхатись
Ліктями до влади,
В боротьбі за привілеї
Лізьте хоч на стіни,
Та при тім не поминайте
Всує України.
Вас не стане, й нас не буде
В цій безладнім світі,
А Земля її нестиме
По своїй орбіті,
Бо вона — не знак на карті,
А творіння Боже.
Ні новою, ні старою
Звать її негоже.
Що для неї колотнеча
Ваша політична?
Ви тут гості тимчасові,
Україна — вічна.

Мал. О. МІХНУШЕВА (тема А. Василенка)

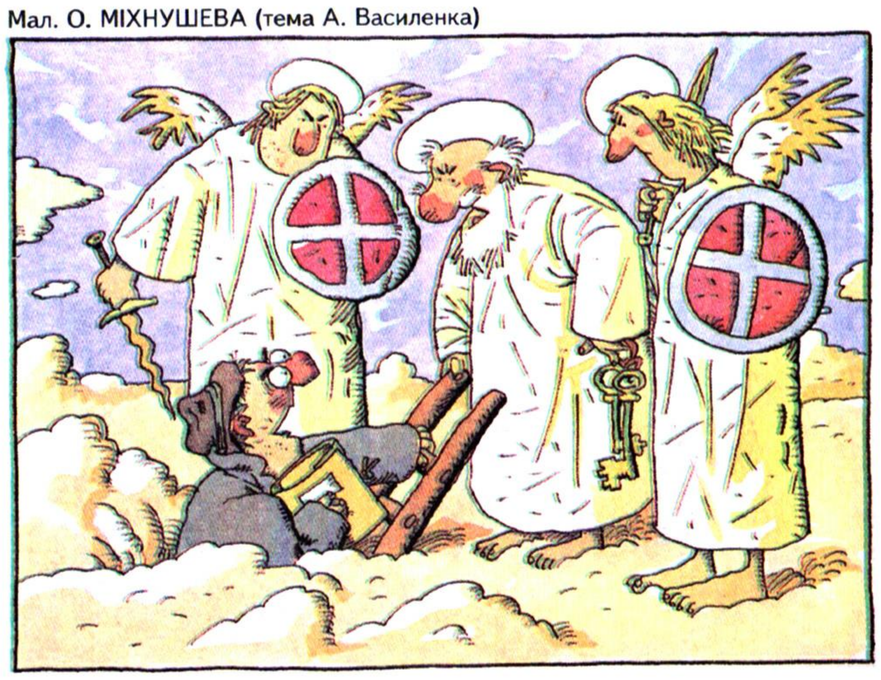

— Ти чого живим на небеса прешся?
— Тут дехто від податків сховався...

Мал. О. КОХАНА

ТАП

ТЕЛЕГРАФІЯ АГЕНТСТВА «ДЕРЖІНФОРМ»

ЯБЛУКА З ПАРИЖА

Наші читачі у листах до редакції висловлювали здивування і обурення з приводу того, що цієї осені-зими серед багатого і екзотичного овочево-фруктового асортименту торговельних точок не можуть знайти звичних для наших широт фруктів. Зокрема, яблук. І це при тому, що врожай на них був такий, що в деяких господарствах яблука просто в землю закопували.

Наші ж кореспонденти, обійшовши мало не всі овочеві магазини Києва, ці скарги спростовують. Бо, виявляється, є в магазинах яблука. Французькі. Так би мовити, прямо з Парижа. По вісім гривень за кілограм. На підході, як пояснили торговельні боси, морква з Італії, гарбузи з Греції, буряки з Іспанії. Оскільки конче потрібні ці продукти для вітамінної підтримки вітчизняного виробника.

Є НАДІЯ

Як передає наш спеціальний кореспондент, нещодавно нашим урядовцям було запропоноване анкетування з одним-єдиним запитанням: «Що ви зробили для держави протягом останнього року?» Оскільки на нього жоден з урядовців так і не зміг відповісти, це вельми складне запитання було замінено на інше, простіше: «Що ви зробили протягом останнього року для себе і своєї родини?» Є надія, що тепер урядовцям буде що розповісти.

КОМУ ВОНО ТРЕБА!

Чим частіше лунають заклики про необхідність зняття з нардепів депутатської недоторканості, тим твердішими і категоричнішими стають самі депутати. Один з народних обранців, представляючи значну частину парламенту, так прямо і заявив нашому кореспондентові:

— Може, ми тільки для того і балотувалися, щоб мати ту недоторканість. А інакше — кому воно треба!

ВІЧНІ ПРОДУКТИ

Продовжити термін зберігання продуктів харчування — над цією проблемою б'ються вчені в усьому світі. Зарубіжні фірми не шкодують на це коштів, аби перемогти конкурентів. Та, виявляється, наші виробники без зайвих витрат досягають небаченого досі ефекту. Робиться це просто: на коробках, банках і пачках просто не проставляється дата випуску. Коли б не купив споживач, приміром, консерву, вона завжди буде свіжою і придатною для вживання.

Скажімо, як повідомляє наш рівненський кореспондент, місцеве управління у справах захисту прав споживачів, перевіривши 75 назв продуктів місцевого виробництва, у сорока випадках не знайшли на них необхідної інформації.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— А у нашому селі приватне виробництво уже давно і успішно діє. Ось баба Люба жене чудове віскі.

Мал. В. АДАМОВИЧА

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

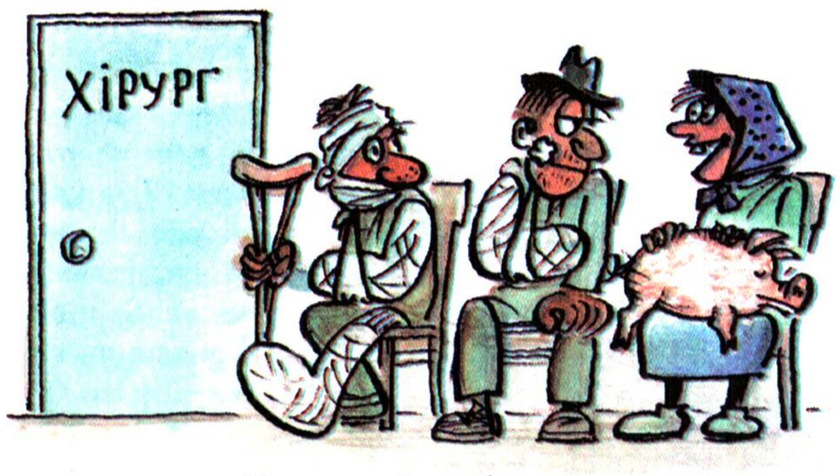

— Кажуть, він добре ріже...

Мал. О. ТАЛІМОНОВА

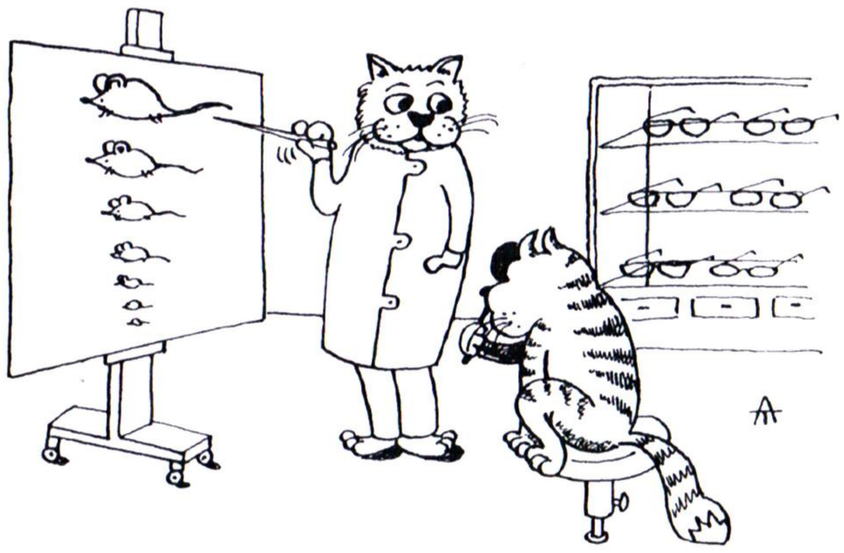

ІРОНІЗМИ

◆ *Диктатура пролетаріату переросла у диктатуру слуг народу.*

Тарас ЛЕХМАН.

◆ *Нема такої правди, яку не можна було б роздягти догола.*

Флоріан БОДНАР.

◆ *Інколи опозицій більше, ніж позицій.*

Микола БОБИР.

◆ *Жінки загадкові доти, доки мовчать.*

Юрій РИБНИКОВ.

◆ *Щоб пізнати глибину, треба зійти з мілини.*

Наталя МАРЕНИЧ.

◆ *Недобиті переможці.*

◆ *Людина — це звучить страшно!*

◆ *Почитаєш, як погано пишуть інші, і самому хочеться щось написати.*

◆ *Мені є що сказати нашому керівництву, просто нема кому говорити!*

Олександр ПЕРЛЮК.

◆ *Коли їде дах, правила вуличного руху не допоможуть.*

◆ *З появою фінансових пірамід зявляються і нові фараони.*

◆ *Мішка з грошима ніхто не перекладає на чужі плечі.*

Леонід ЗАБАРА.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Ти як стоїш!

Мал. О. КОНОВАЛЕНКА

Навіщо вугілля небіжчику?

Існує версія, що частина скіфів на веслах піднялася у верхів'я Дністра і осіла у Жидачівському районі Львівської області. Відкриття осідлих скіфів сталося випадково, під час ревізії (хто б міг з учених подумати!)... районного паливного складу і владотворчості голів сільрад.

Відомо, що скіфи разом із померлими ховали і його цінні речі, навіть коней і жінок, абись небіжчик на тамтому світі не нудьгував. І саме ця побутова дрібна деталь допомогла по-новому поглянути на жидачівців. Оскільки вони досить часто здійснюють стародавні язичницькі обряди та звичаї. Зрозуміло, потай, без реклами, позаяк офіційно місцевий нарід має вірити у світле майбутнє, а не в забаганки покійників. Відразу скажемо, що, на думку місцевих достойників, неживий краянин потребує насамперед людського тепла, точніше — твердого палива, позаяк грунти у Прикарпатті холодні і перезволожені. Отож, приміром, голова Володимирцівської сільради М. Ю. Козак якось взяв і відпустив померлій особі дві тонни вугілля. За пільговим списком — 50 відсотків вартості погашається за рахунок бюджету.

До речі, як і в причорноморських скіфів, мерці на Жидачівщині соціально градуються: одним прощальний антрацит йде за 50, іншим за 75, а кому й за 100-відсотковими пільгами. Це не можна прослідкувати на прикладі Володимирців, бо тутешній голова коли-не-коли вшановує традиції скіфських пращурів, а ось його колеги з Чертіжа, Баківців, Кнісела, Бортників та деяких інших сіл відданіші тисячолітнім заповітам. Голова ж Монастирецької сільради М. М. Шпірко взагалі покійним І. К. Балиті, П. С. Шараневич, Г. І. Кривцуну, П. Ф. Лаврись та П. Й. Грибку вугілля відпустив безплатно. Пан Євстахій Колос забрав із собою 2 тонни з 75-відсотковою скидкою. А М. М. Балиту та І. Г. Максиміва, що не мали аж таких заслуг, понесли на цвинтар з вугіллям, на яке пішло лише 50% бюджетних коштів. Загалом померлим у Монастирці останнім часом пішло 16 тонн вугілля. Частина держави в оплаті становила 890 грн.

Зрозуміла річ, не все тверде паливо тут закопують. Дещо перепадає і живим. 29 громадян, які не мали права на пільги, дістали 58 тонн зі 50-відсотковою скидкою. Ця добродійна акція коштувала державі 2353 гривняків. Вісім талонів на паливо пан Шпірко офірував так, що слідів їх не знайдено і числяться вони у реєстрі загублених.

Щиро кажучи, з паливом у Жидачівському районі пов'язана не лише скіфська доля. У селищі Журавному сімом сім'ям, які живуть у газифікованих будинках, видали 14 тонн вугілля із 75-відсотковою пільгою. В іншому краї запитали б: «На фіга попу наган, якщо він не хуліган?» А тут промовчали. Від газу, чей, не той Цельсій, як від вугілля. Хоча, може, тут діяла зовсім не вуглеводна енергетика.

А тепер рядок із цілком прозаїчного акту: «Всього внаслідок неправильної видачі пільгових талонів головами с/р віднесено безпідставно на відшкодування з державного бюджету 6049,0 грн.». І це, зауважте, в одному районі. Але скіфи, повірте мені, живуть по всій Львівщині. Навіть в «Облпаливі» (директор Б. В. Бідник) вгадуються їхні дії. Приміром, пару літ тому воно закупляло ешелонами вугілля з Польщі. А шахтарі Львівсько-Волинського басейну переживали чергову кризу безгрошів'я і незайнятості. До речі, полякам переплатили, за деякими даними, 91 тисячу грн. Можна вважати, що вони, ці грубі гроші, теж закопані.

Але добре, що скіфщина не пішла далі. Все-таки ще не закопують коней і жінок.

Володимир ПАЛЬЦУН.

ЯК КАРТА ЛЯЖЕ

Галина Степанівна Михайлова в своєму місті особа досить популярна. До неї йдуть поворожити, дізнатися про своє майбутнє, за якихось тридцять-сорок гривень вона знімає з людей «порчу», а за п'ятдесят причаровує до жінок коханих чоловіків. Варто переписати номер її по телефону з об'яв, що розвішані на стовпах і час від часу друкуються в рекламних відділах деяких газет, зателефонувати — і вона вам призначить побачення.

Та якось телефон у Галини Степанівни зіпсувався. Не встигла вона подзвонити до ремонтної служби, як прибули ремонтники і запропонували ворожці поміняти проводку. Вона і погодилась, тим більше, що ремонтники попросили за це досить скромну плату.

— А ще — ви кожному з нас поворожите,— попросили вони.

Роботою майстрів ворожка була задоволена. Телефон знову працював. Задоволені були і ремонтники. Бо кожен із них, заробивши гроші, ще й довідався про своє безхмарне майбутнє. Та коли хлопці пішли, Галина Степанівна виявила пропажу — з шафи зникла шкатулка з коштовностями і досить солідна сума грошей.

Звичайно ж, Галина Степанівна звернулася до міліції. Виявилось, що «майстри» до міської телефонної служби ніякого відношення не мають. Вони самі ж і зіпсували телефонний зв'язок, щоб потім запропонувати свої послуги. Що ж до того, чи вдасться затримати шахраїв, ворожка лише знизує плечима. Тут передрікати вона не береться: все буде так, як карта ляже.

А. КАРПОВ.

м. Харків.

Мал. О. КОНОВАЛЕНКА

ПІД ОХОРОНОЮ

Коли до мешканців будинку номер сімдесят чотири по вулиці Підволоцького завітали представники фірми «Охорона-2» і запропонували навести в домі порядок, усі були в захваті. Кому ж не хочеться в наш неспокійний час жити під охороною! Тим більше, плата була, як для такого заходу, помірною — п'ять-десять гривень з квартири, в залежності від достатку сім'ї, з пільгами для ветеранів війни та праці — аж до повного звільнення від оплати. Договір між активістами будинку і фірмою складався на бланку з підписами і печаткою, списки мешканців із відповідними сумами для оплати було набрано на комп'ютері. Коротше, все виглядало солідно і надійно.

Почувши, що будинок сімдесят чотири охоронятиметься, заворушилися і мешканці сусідніх будинків. За кілька тижнів із фірмою «Охорона-2» склали угоди десяток будинків.

І почали чекати, коли ж нарешті можна буде спати спокійно. Так і не дочекавшись — захвилювались. Почали звертатися у відповідні інстанції. І тут виявилось, що фірми такої взагалі не існує.

Назбиравши гроші, «охоронці» накивали п'ятами. Та, мабуть, швидко витративши їх, вирішили повторити «охоронну» акцію в сусідньому мікрорайоні. На чому і попалися. Тепер уже організатори цієї незареєстрованої фірми Л. З. Глухів, Г. С. Бозарук і В. К. Коховський самі перебувають під охороною. Притому — надійною.

М. КАТАЛО.

м. Дніпропетровськ.

Мал. О. СТРІЛЬЦЯ

— Чи не бажаєте перевірити свою вагу?

НЕ ПОМІТИЛИ

Здаючи свою квартиру Олені, Лідія Яківна не стала цікавитись родом занять квартиронаймачки. Для неї було головне, аби та вчасно розплачувалась. Дівчина і справді щодо цього була акуратною. А все інше хазяйку не турбувало. Навіть скарги сусідів на те, що до дівчини натовпом ходять чоловіки.

Раптом Олена з квартири вибралась і Лідія Яківна повернулася у рідне помешкання. Отут і почалися для неї пекельні муки. З ранку до вечора і з вечора до ранку дзвонив телефон. Чоловічі голоси повідомляли, що вони вже їдуть, що дуже за нею скучили, що негайно її хочуть бачити. Часто дзвонили й у двері. Лідія Яківна втомилася відповідати, що Олена тут більше не живе, що її теперішньої адреси вона дати не може, оскільки не знає.

Якось увечері подзвонили двоє чоловіків, що були добре напідпитку. Відчинивши їм, Лідія Яківна ввічливо сказала, що Олена поїхала у невідомому напрямку. Відсторонивши хазяйку, чоловіки пройшли у квартиру і популярно пояснили, що не для того так далеко їхали, аби іти звідси, піймавши облизня.

Лідія Яківна з усіх сил відбивалася, кликала на допомогу, а вранці написала до міліції, що її згвалтували.

Гвалтівників затримали. як кажуть, по гарячих слідах. Проти них порушено кримінальну справу. Тільки механік Г. О. Карлухин та бізнесмен Л. П. Сахно винними себе не визнають. Ми часто, пояснюють вони, приїздили за цією адресою. А те, що цього разу замість Олі тут виявилась інша жінка, ми й не помітили...

В. ГЕМАЛІЯ.

м. Київ.

Мал. О. КОХАНА

ЗЛІЗТИ З ВЕРБЛЮДА

Наші громадяни, котрі бували в екзотичних східних країнах, знають, що сервіс там подекуди буває з сюрпризами. Скажімо, якщо вам заманеться покататися на верблюді й ви поцікавитесь, скільки це поштує, то можете отримати таку відповідь:

— Залізти на верблюда — один долар.

Ви платите долар, і вам тут же допомагають залізти на верблюда. Та коли захочеться з нього злізти, вам пояснять, що це вже коштує п'ять доларів...

Цей екзотичний досвід вирішили запозичити водії мікроавтобуса, який відправлявся пізнього зимового вечора за маршрутом «Київ—Житомир». Агітуючи громадян їхати, вони називали ціну за проїзд — п'ять гривень. Та коли на півдорозі до Житомира попросили пасажирів розрахуватися за проїзд, то назвали вже суму в п'ять разів більшу. А інакше, як було сказано, їх тут же висадять.

Пообурювались пасажири, та й розрахувались. І тільки троє жінок категорично відмовились платити більше п'яти гривень. Одну з них тут же на дорозі було і висаджено. А з двома, які «висаджуватися» відмовилися, обійшлись досить неординарно. В однієї відібрали сумочку, знайшли там гаманець і конфіскували потрібну суму. А в другої, як то кажуть, за відсутністю грошей, відібрали обручку.

— Ось вам мій телефон,— сказав один з водіїв,— подзвоніть, принесете гроші — одержите...

Ця історія для водіїв С. К. Одарука та Т. В. Крапивка скінчилася сумно. За зловживання їх звільнили з автогосподарства. Що ж до пасажирів цього надзвичайного рейсу, то вона, сподіваємось, стане для них принаймні повчальною.

Ю. КРАМАРЕНКО.

Зустрілися ми з ним на презентації першої поетичної збірки голови райдержадміністрації. Книга називалась «Ось так і живемо». Він поетичному голові премію від свого банку вручив — за оригінальну назву.

Під час фуршету раптом упізнав мене і запропонував випити за зустріч. Потім — за здоров'я.

— А тепер давай за дітей,— підняв він чарку.

— За дорогих наших дітей! — підтримав його я.

— Оце ти правильно сказав,— дорогих. Бо мій, наприклад, у таку вже копійчину мені вскочив!..

— Та всі вони влітають.

— Не знаю, як усі, а мій — на багато нулів тягне. Сама тільки школа чого варта!

— Здоров'я — це точно!

— І не тільки. За одну п'ятірку з хімії довелося сто тисяч баксів відстебнути.

— Тобто як?

— А от такою стервою виявилась хімічка! Що тільки не пропонував їй, аби не псувала дитині атестату! Відмовлялася. Довелося їй трикімнатну квартиру в центрі відбабахати. А до того ж — школу відремонтувати, комп'ютерний клас обладнати... Ну й добряче ці педагоги мене потрусили!.. А ще й райвно затверджувати медаль не схотіло. Довелося до їхнього офісу два поверхи добудувати, вчителям району одноразову допомогу виплатити, заснувати благодійний фонд підтримки педагогів, що постраждали від важких підлітків...

— Зате ж, мабуть, до вузу твій нащадок потрапив без проблем?

— Де там! Проблеми були — ще й скільки! Ну, щодо викладачів — я з кожним провів індивідуальну роботу. Кому поліпшив житлові умови, кому зміцнив здоров'я турпоїздкою, кому просто підвищив життєво-матеріальний рівень. Проте у деканаті зажадали більшого. Мовляв, хочеш, щоб твій син став дипломованим медиком — побудуй нам клініку із сучасним обладнанням, щоб майбутнім ескулапам було де практикуватися... Коротше, поки він здобув ту вищу освіту, думав — збанкрутую!

Із циклу «Зустрічі з новими»

— Ну нічого,— заспокоїв я бідолаху,— найстрашніше позаду. Зате тепер він лікує. Сам собі заробляє.

— Якби ж то було так,— зітхнув він. — Оце півроку тому одержав син направлення в поліклініку. Прийшов на прийом — пацієнт заходить. Весь зачуханий, на хвороби скаржиться...

— І що ж син?

— А син дістає з кишені мобільник, мені телефонує. «Що робити, тату?» — питає. «Не знаєш, що робити?» — кажу. — Дай цьому небозі замість рецепту десять баксів, хай іде собі й лікується». Син, звичайно, так і зробив. Так після цього до нього як поперли пацієнти! Черги вишикувались. З вечора записувались. Навіть колеги щодня лікуватися ходили...

— Бідний хлопець!

— Бідний — звичайно. Тільки не він, а я. Бо то було для мене справжнє фінансове потрясіння! Забрав я свого нащадка з поліклініки, найняв йому трьох найвідоміших академіків, щоб дисертацію написали. Хай, вирішив, краще наукою займається. І от наступного четверга захист. У палаці «Україна». На захист міністра запросив, мер обіцяв навідатись. Може, прем'єра вдасться затягти, або, як пощастить, самого президента. На банкет прибудуть зірки естради, в тому числі — зарубіжні. Так що приходь — не пожалкуєш! Завтра запрошення тобі надішлю. Кур'єрською поштою...

Ю. ПРОКОПЕНКО.

Мал. Г. МАЙОРЕНКА

Мал. В. СИМИНОГИ

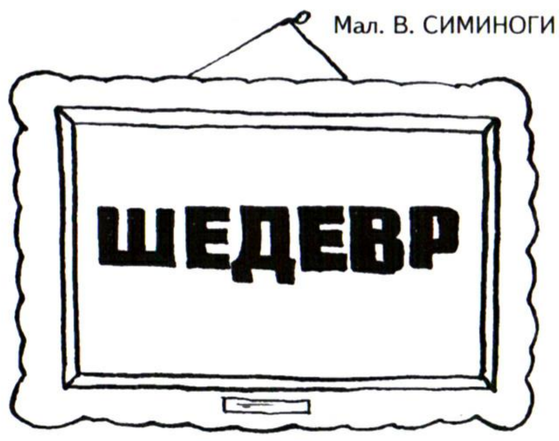

Мал. О. МІХНУШЕВА

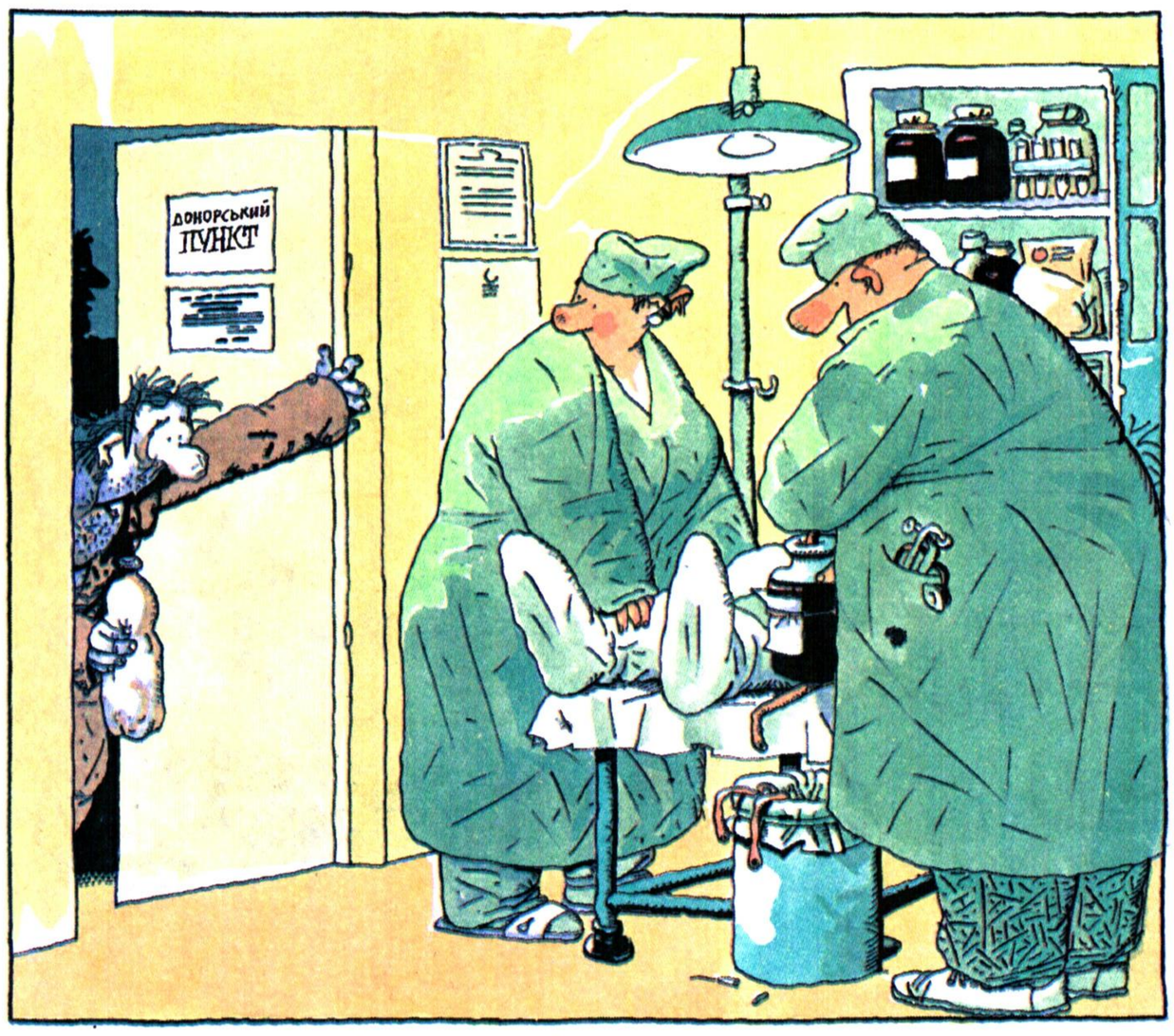

— Дайте мені трішки крові, бо мою геть усю жінка попсувала!

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Ти давно дарував своєму Перченяткові дитячу книжку? А я стояв оце недавно біля книжкової розкладки і нічого не міг зрозуміти: уся дитяча література там російськомовна.

Я не проти російської, французької, англійської, німецької книжки. Варто й чужого навчатись. Але де ж рідна — українська? Хіба ми зможемо без неї виховати патріотів своєї держави?

Кажуть, в інших державах податок на книжку низький, а у нас високий. А хто ж його на Україні такий встановив? Може, марсіяни?

С. КРАСНОВИД.

м. Київ.

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

ГРАМПЛАТІВКА — плата за сто грамів.

РОЗБРАТ — брат Рози.

КАРТУЗ — вождь ворон.

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

●

БИВЕНЬ — боксер.

МАРКІЗЕТ — філателіст.

КАВАЛЕРИСТ — залицяльник.

СЕРВІЗ — англійська бричка.

Володимир ГУРА.

смт. Билбасівка Донецької області.

●

БУРЯК — сильний вітер.

ГАСЛО — пожежник.

ЛАЗНЯ — драбина.

МИТНИК — пральний порошок.

ШПИГУН — кактус.

Богдан ЛЕТА.

м. Київ.

Байки в прозі

ЗАПРОШЕННЯ ДО РОЗМОВИ

— А тепер, вельмишановний пане Язик, давайте нарешті поговоримо про свободу слова,— запропонував Кляп, зручно вмостившись у Роті.

ПРО ПОПУЛЯРНІСТЬ

— Ні про кого стільки не говорили, як про мене!.. Ні на кого стільки не посилались, як на мене!.. Нікому не приділяли стільки уваги, як мені!.. — резонно хвалилася після симфонічного концерту фальшива Нота.

ПРО АМБІЦІЙНІСТЬ

— Шановна добродійко Ніч! Передайте, будь ласка, отому хвалькуватому вискочці Ранку, щоб на очі мені не попадався! Бо я йому покажу, хто мудріший! — погрожував Вечір.

ПРО ПРАВА І ОБОВ'ЯЗКИ

— Згідно із нашим Законом кожна Вівця має цілковите і незаперечне право бути з'їденою у встановленому порядку. І наш святий обов'язок забезпечити кожній Вівці таке право! — впевнено закінчив свій виступ Вовк.

У СВОЄМУ СТИЛІ

— Такі важливі проблеми годилося б вирішувати негайно, без осоружної тяганини і пустопорожніх балачок..,— глибокодумно зауважив Параграф, поставивши в кінці речення замість рішучого Знаку Оклику багатообіцяючі Три Крапки.

Микола БІЛОКОПИТОВ.

м. Запоріжжя.

Сучасні діалоги

— Докторе! Борисе Матвійовичу! Прийміть мене хоч на хвилинку.
— Я щойно після обходу. Що у вас?
— Нічого такого. Хотів, щоб по-людському.
— Ви з якої палати? Здається, з сьомої?
— З вашого дозволу, з п'ятої.
— То хіба я у вас на обході не був?
— Були. Але ж при хворих я не міг.
— Ви все, що я прописував, приймаєте?
— Уже все прийняв.
— Чому — «все прийняв»?
— Бо я виписуюсь.
— Це хто вам сказав, що ви виписуєтесь?
— Ви, докторе.
— Коли я сказав? Ви з сьомої?
— З вашого дозволу, з п'ятої.
— Пробачте, прізвище?
— Тушканець, з вашого дозволу.
— Запалення верхніх дихальних?
— Так.
— Значить, сьогодні додому?
— Додому.
— Так чого ви ще хочете?
— Хочу, щоб по-людському, Борисе Матвійовичу.
— Поясніть.
— Та я подякувати. За увагу, за лікування.
— То дякуйте та й з Богом.
— Ось тут у мене, в конвертику... Я ж розумію культуру.
— Що там у вас у конвертику?
— З вашого дозволу, двадцятка.
— Чого?
— Мазепинок.
— Та ви що?! Ви з якої палати? З сьомої?
— З п'ятої.
— Прізвище?
— З вашого дозволу, Тушканець.
— А вам не прийшло в голову, що ви мене ображаєте?
— І в думці не мав такого. Я з вдячністю. Чим же я вас ображаю?
— Своїми мазепинками. Двома. Це ж десятки? Так?
— Ви точно кажете. Так хіба ж це образа? Це вдячність. Прийміть, будьте ласкаві.
— Образа. Ще й яка. Та невже ви так дешево цінуєте працю лікаря? Невже ви так недооцінюєте турботи нашої про людське здоров'я? Це ж смішно. Хай би вже двадцять доларів. А то — мазепинки.
— Але ж ті мазепинки — то майже половина моєї пенсії. Зглянтесь! А як не те, то я завтра донесу. Тільки не ображайтесь. Я щиро.
— Ну, Бог з вами. Ви теж не хвилюйтесь. А то все наше лікування марно піде. Це ви з якої?
— З п'ятої.
— Прізвище?
— З вашого дозволу, Тушканець. Молю вас, не ображайтесь. Ми люди прості. Може, щось і не так.
— Я не за себе ображаюсь, хворий Тушканець, за медицину всю, за її честь.

Іван СОЧИВЕЦЬ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Мал. О. МІХНУШЕВА (тема А. Василенка)

— А мене вже з лікарні виписали...

Малюнки Сергія ФЕДЬКА

Рятуйте! Корупція банкрутує!!!

Під таким тривожним гаслом, що пролунало, як набат, на планеті Ялмез відбувся надзвичайний, позачерговий з'їзд тамтешніх високопоставлених берунів, на якому чиновницька еліта всіх державних рівнів і рангів забила тривогу: ще вчора всемогутня і, здавалося б, монолітна, вічна й непохитна корупція — на грані банкрутства!

«Якщо ситуація не зміниться на краще, не з'явиться світло в кінці тунелю, корумповані структури вимруть, як ще раніше повимирали динозаври та мамонти»,— повідомляється у зверненні учасників з'їзду до урядових структур взагалі і до трудящих зокрема.

Ситуація справді тупикова, тож питання на з'їзді ставили руба:

«Не бере лише той, кому не дають!»

«Не продається лише той, кого не купують!»

«Сьогодні у нас склалася парадоксальна ситуація, коли, на щастя, є кому продаватися, але, на жаль, уже немає покупців; є кому брати, але вже немає тих, хто дає. Точніше, у них вже немає що давати — народ Ялмезу збіднів до краю!»

Отож, у зв'язку з різким зменшенням тих, хто дає (на ялмезькій мові даван, на відміну від тих, хто бере — берун) дозволено в першу чергу брати лише заслуженим чиновникам, достойним з достойних, але навіть для них уже не вистачає даванів.

«Невже в нас чиновників більше, ніж народу? — з тривогою запитували оратори. — Якщо це так (а це таки так), треба спішно збільшувати кількість даванів, себто трудящих».

Промовці запитували з усією відповідальністю: куди дивиться верховна влада? До чого вона довела народ, який уже навіть не має чого на лапу (ялмезький сленг, не перекладається) давати?

Є на Ялмезі почесне звання «Кращий берун року», тож треба увести, наголошують оратори, і його антипод: «Кращий даван року». І таких людей варто оберігати законом, як релікт, підтримувати їх, надихати на все нові й нові давання (бажано було б давати чиновникам і наперед, авансом, на всякий, як кажуть, пожежний випадок, бо, якщо ти сьогодні не гориш синім полум'ям, то це ще не означає, що завтра ти не будеш горіти!). Але, на привеликий жаль, нині на Ялмезі якщо й дають, то лише певної категорії ялмезки, але беруть у них здебільшого чиновники нижчого рангу, себто молодші, бо високопоставлені, перебуваючи в літах почесних, на таке давання вже не реагують...

Турбуючись про добробут трудящих, надзвичайний з'їзд берунів одноголосно ухвалив: «Рятуючи народ — врятуємось самі!»

Одночасно із з'їздом берунів у тому ж помешканні, тільки поверхом вище відбувалося — теж позачергове і теж надзвичайне,— зібрання тамтешньої Верховної Окуратури (термін, що з ялмезької не перекладається), яка покликана боротися з берунами на державному рівні.

Дізнавшись про таке, ваш кор. кинувся поверхом вище до високого чиновника Верховної Окуратури.

— Ви — боретесь? З берунами? Це — правда?

— Стопроцентна,— твердо відповів високий чин Окуратури. — У нас демократія — одні мають право брати, інші мають право з ними боротися. І ми боремося з берунами, ми їх викорінюємо і будемо й надалі нещадно їх виполювати з ниви нашого життя. Правда, у нас брак бензину, тому вже кілька років, на жаль, не виїжджаємо на боротьбу з берунами. Держава нас хоч і фінансує, але... Вже сто й один рік як нам не виплачують зарплати. Втямили?

— Важко вам,— зітхнув ваш кор.

— Важко,— погодився чиновник по боротьбі з берунами. — Доводиться й самим брати. На святу справу, аби наші люди могли енергійніше боротися з берунами!

— Зрозуміло...

— Тільки ж як із корупцією боротися,— зітхнув ще раз високий чин,— якщо вона на Ялмезі вже перебуває на грані банкрутства?!. А не стане берунів,— ще тяжче зітхнув чин,— хто ж тоді нам даватиме — на священну боротьбу з берунами?..

Валентин ЧЕМЕРИС,
наш спецкор, факсом із Ялмеза, Галактика, третя планета в тамтешній Сонячній системі.

Мал. О. КОХАНА

— Куме, навіщо ви лід їсте?!

— Похмеляюся: сховав брагу у сараї, а вона замерзла...

Чернівецьке радіо відповідає

— Це правда про спад нашого виробництва?

— Можна говорити, що спадають з нас штани, а виробництву у нас уже нікуди далі падати.

* * *

— Що таке гармонія?

— Це коли закуска відповідає випивці.

* * *

— Який тепер дороговказ найпопулярніший?

— Як обходити закони.

* * *

— Що таке альтернатива?

— Можуть дати по пиву. А можуть дати і по пиці.

Флоріан БОДНАР.

Мал. В. ЧМИРЬОВА (тема В. Литовченка)

— Ви зрозумійте і мене: я роблю для вас виняток, оскільки беру хабарі тільки в особливо великих розмірах.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Сусідко, дайте гроші на вінок. Може, я скоро помру.

Байки

ОБ'ЄДНУЮЧИЙ ФАКТОР

Під час гри кожна карта може когось побити. Король, скажімо, Даму, Дама — Валета, Валет — Десятку... Проста шістка — нікого. А ось їй — будь ласка: б'ють усі,— пожалілася Тузові Шістка.

Коли всім є кого бити, це їх об'єднує,— пояснив Туз. — І в цьому саме Шістка виступає об'єднуючим фактором.

ОХОРОНЦІ

— Ти, певно, коханку собі завів? — запитала Зайчиха.
— Не вигадуй! — заперечив Заєць.
— Тоді кому щовечора вузлик з харчами носиш?
— Вовкам. Вони кажуть, що охороняють нас від рекетирів.
— А хіба в нашому лісі є рекетири?
— Рекетирів нема,— буркнув Заєць. — А вовки є.

Микола ВОЗІЯНОВ.

Вінегрет із перцем

Мал. В. ЧМИРЬОВА (тема В. Литовченка)

— Допомагаю чоловікові гроші відмивати.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Знайома ситуація. Наше підприємство теж пішло на дно і лише одиниці врятувалися...

Мал. О. КОНОВАЛЕНКА

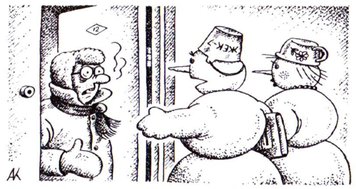

— Ми — комісія з ЖЕКу... Це ви скаржилися, що у вас нібито холодно?

Мал. О. КОХАНА

НЕ ВГОДИЛА

— Беріть поросятка, дуже хорошої породи, спокійні, гарно будуть їсти.

— Видно, видно, шо хороші поросятка, такі чистенькі, спокійненькі, а скільки ж коштують?

— Сто гривень парочка.

— Беру, беру, вкидайте в мішок, ось вам гроші.

— Дякую. Хай вам виростуть великі кабани.

— Дякую. А звідки ви, тітонько, з якого села?

— З Миколаївки.

— Шо? О Боже! Візьміть свої свині та віддайте швпаше гроші. У мене жінка з Миколаївки, то я вже наперед добре знаю, які вони будуть спокійненькі і як будуть їсти...

Мал. В. КАПРЕЛЬЯНЦА

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

— Я прийшов вибачитися за пограбування вашої квартири. Ми просто помилилися адресою...

Мал. В. ПОПОВА

ЗАБОРОНЕНИЙ ПЛІД

— Агій на тебе, Миколо, ти нашо навчив папугу тих всіх поганих слів?

— Нічого я його не вчив, я сказав йому лишень ті, які йому забороняється вживати.

ПОЇХАЛА Б

— Оксано, ти пішла б за мене заміж?

— Пітп не пішла б... А от на «Мерседесі» поїхала б...

НА РИНКУ

— У яку ціну березові віники?

— По дві гривні.

— Як це по дві, коли було по гривні п'ятдесят копійок.

— Ти шо, не знаєш, шо долар подорожчав?

— Гм? І шо мають спільного березові віники з доларом?

ІЗ ПЕНСІЇ

— Дідусю, дай п'ять гривень. Я з пенсії віддам.

— Якої пенсії? Тобі тільки десять років!

— Як з якої?.. З бабусиної!

ЧАРІВНЕ СЛОВО

— Цілий рік дружина не розмовляє зі мною через одне-єдине слово, яке я їй кинув зопалу.

— Слухай, будь другом, скажи мені, шо це за слово?!

Мал. П. СМІШНОЇ

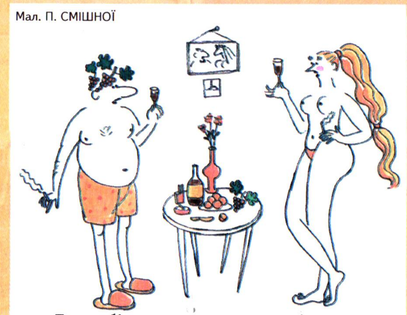

— Ти ж обіцяв за мою красу не тільки вино...

— Почекай, поки жінка з роботи прийде, бо гаманець — у неї!

Мал. А. АНДРЕЄВА

КРИНИЦЯ

— Дивлюсь я на вас, дівчино, і душа мліє. У вас такі очі, такі бездонні криниці, шо втопитися можна!..

— І топляться, діду, але років на п'ятдесят молодші від вас.

РІЗНИЦЯ

— Пилиповичу, і як можна в наш скрутний час стягнутися на іномарку?

— Мовчки.

— Я ось не можу навіть велосипед купити, а ви на «Вольво» катаєтесь.

— Бо я працюю.

— Таж і я не байдикую.

— Я працюю, а ти вколюєш. Вловив різницю?

ПІДГОТОВКА

— Аркадію Павловичу, хворий уже підготовлений до операції, ходімо, — каже операційна медсестра лікареві.

— Зачекає... Я ось перевірю, чи він, бува, не фальшиві долари нам підсунув.

ЯКУ ВЗЯВ?

— Васю, я чув, шо ти одружився.

— Було таке.

— І гарну взяв, чи таку, як у мене?

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

— Тепер і в неї буде малесенький сніговичок...

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Хворий, так ви не п'єте? Жаль, жаль...

Мал. О. КОХАНА

Мал. О. МІХНУШЕВА (тема А. Василенка)

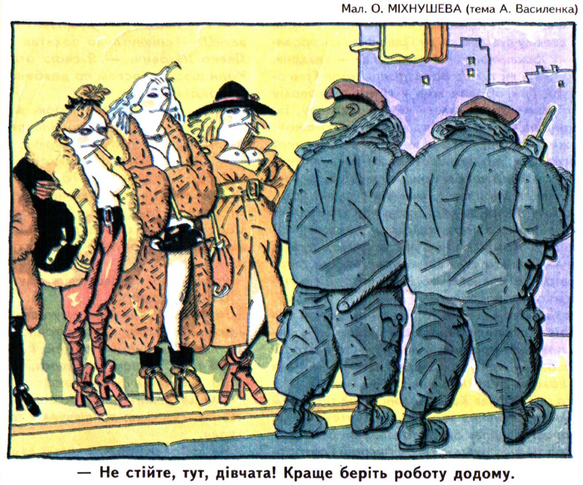

— Не стійте, тут, дівчата! Краще беріть роботу додому.

Народні усмішки почули і записали Флоріан БОДНАР, Михайло ВАСЄВИЧ, Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ та Іван ТОКАРЧУК.

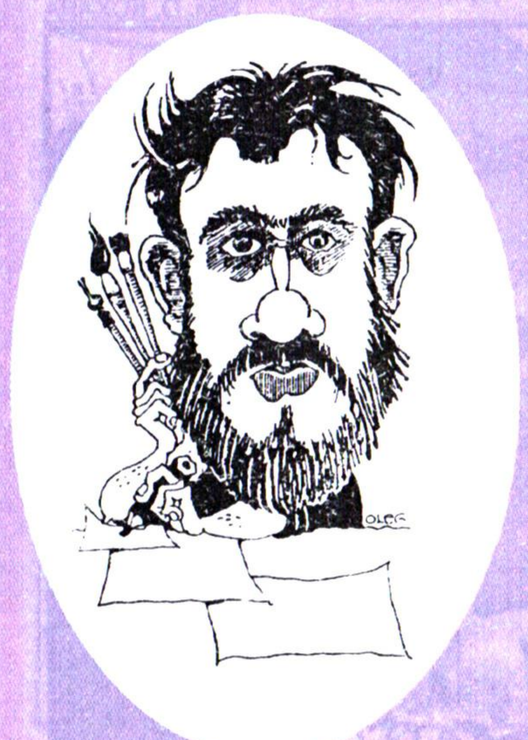

Автошарж

Виявляється, якщо дуже постаратися, можна всього-лише за тридцять п'ять років багато чого встигнути. Ось, наприклад, Олег ГУЦОЛ встиг і народитися, і два учбових заклади закінчити — Кіровоградський машинобудівний технікум та факультет журналістики Київського держуніверситету, і намалювати стільки карикатур, що їх вистачило для регулярного друку не лише в «Перці», а й у багатьох інших періодичних виданнях. А головне, за цей період Олегу Гуцолу вдалося те, на що іншим художникам часом не вистачає цілого життя — знайти свій творчий почерк, своєрідний і неповторний. У чому, дорогі читачі, можете самі переконатися.

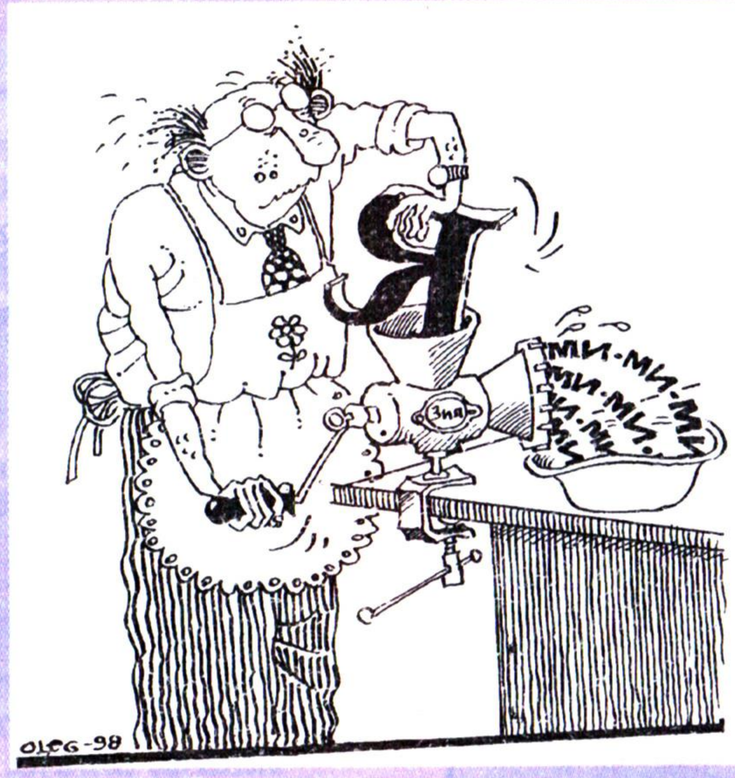

Вечірня казка для дорослих

ХОВРАШОК Хома Хомич Гризуляк заздрив своєму сусідові тигру Григорію Григоровичу Хижацькому. Ночей не спав — заздрив.

Та й як тут не позаздриш, коли Григорій Григорович жив у триповерховому котеджі з п'ятьма балконами і вежею на даху, їздив один день на «мерседесі», другий на «пежо», третій на джипі Черокі, ніколи не брав у магазинах решту і взагалі був, що називається, взірцем житейського щастя. А ховрашкові Гризуляку вже сьомий місяць не платили зарплатні, жив він у сирій норі, ходив на роботу пішки, і його дружина, ховрашиха Гризулячка, лаялася з продавщицями за кожну недодану копійку. Хомі Хомичу часто снився один і той же сон — буцімто став він смугастим, як тигр, сидить за кермом «пежо», обіймаючи однією лапою свою смугасту ховрашиху, і їде у круту фірму, де він є президентом... Але то був лише сон, після якого заздрість розпалювалася ще дужче. «Ну чому, чому доля така несправедлива?! -- кусав собі губи ховрашок. — Комусь одміряє щастя повними відрами, а комусь дулі тиче навіть без маку!»

І от одного разу шукав Хома Хомич попід тигровим парканом якихось їстівних зернят. Аж раптом чує за парканом голоси. Припав оком до шпарки. Бачить — сидять за столом під грушею тигр Григорій Григорович Хижацький та його приятель лев шоу-бізнесмен Левко Львович Левченко. П'ють «віскі», закусюють «віскасом». У Григорія Григоровича голова і одна лапа забинтовані. В очах сльози.

— І як ти їй, в натурі, дозволив себе так розмалювати?! — співчутливо похитав гривастою головою Левко Львович. — Я свою отак у лапах тримаю. Коли щось, хвостом по довбешці тільки — кунь! — і порядок!

— Ах, Льово! Льово! — гірко зітхнув тигр. — Твоя ж не живе з котом Ваською, Василем Васильовичем!.. Я б його однією лівою задньою... Та ти ж знаєш...

— Що-о?! Живе?! В натурі?! — вирячився лев. — Ну тоді... тоді ясно!.. То такий крутий мафіозі!.. З ним краще не зв'язуватись. Всі від нього залежимо... Ну... тоді... тоді тобі просто пощастило! Комерційний успіх забезпечений!.. Хе-хе-хе!.. Давай вип'ємо за здоров'я дорогого Василя Васильовича!.. Будьмо!..

Враженому ховрашкові аж дух перехопило.

От тобі й щастя!

Ні! Ні! Не хочу бути смугастим! Не хочу їздити на «пежо»! Не хочу жити у триповерховому котеджі з п'ятьма балконами і вежею на даху!.. Хочу жити у своїй норі з вірною ховрашихою, яка хоч і гризе мене іноді, але тільки фігурально!

І Хома Хомич побіг розповідати дружині радісну новину. Приємно поспівчувати тому, кому щойно заздрив.

На добраніч, дорогі читачі дяді й читачки тьоті!

Спіть спокійно і ніколи нікому не заздріть!

Тому, кому ти заздриш, далебі, буває значно гірше, ніж тобі!

Всеволод НЕСТАЙКО

КОРОТКО КАЖУЧИ

● *Хочеться жити, як в Америці! Але... красти, як у нас!*

● *Спочатку набивають гріші власні кишені... Потім починають волати про справедливість для всіх...*

Олександр СУХОМЛИН.
м. Херсон.

Мал. А. АНДРЕЄВА

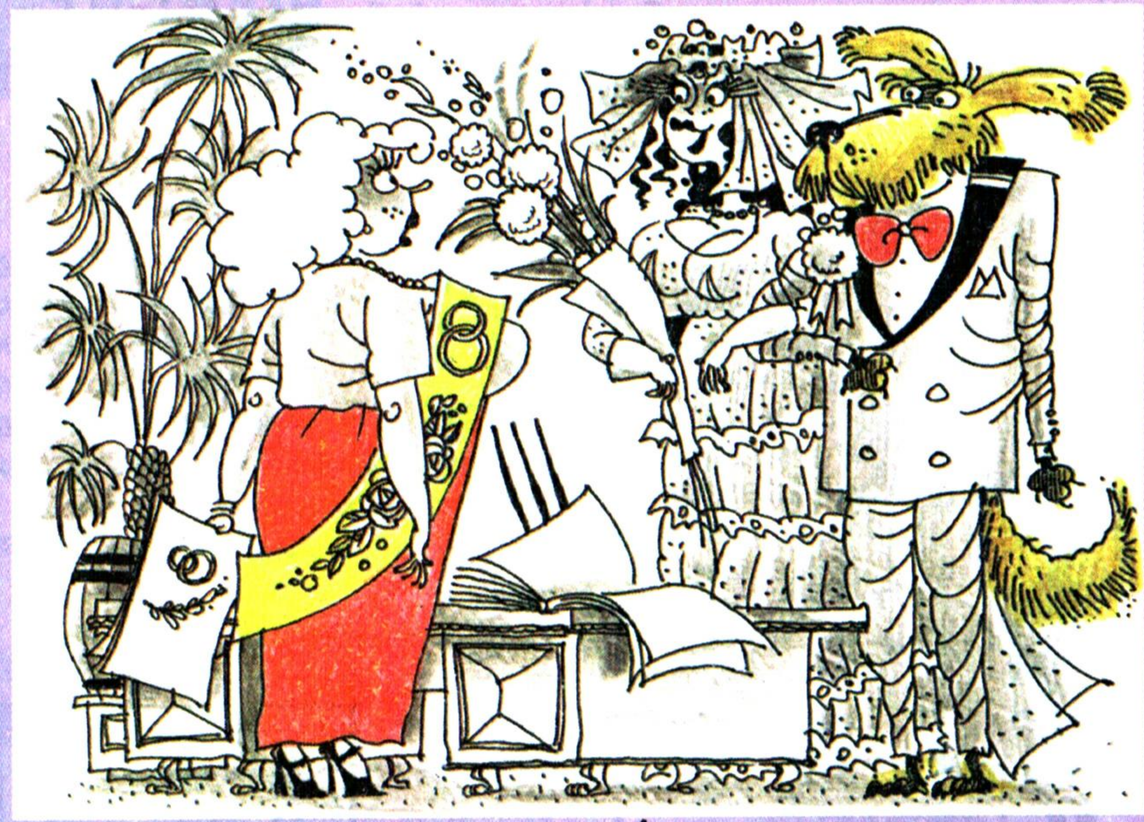

— Ну й що, що шерстю обріс?! Зате він не п'є, не палить і любить тільки мене...

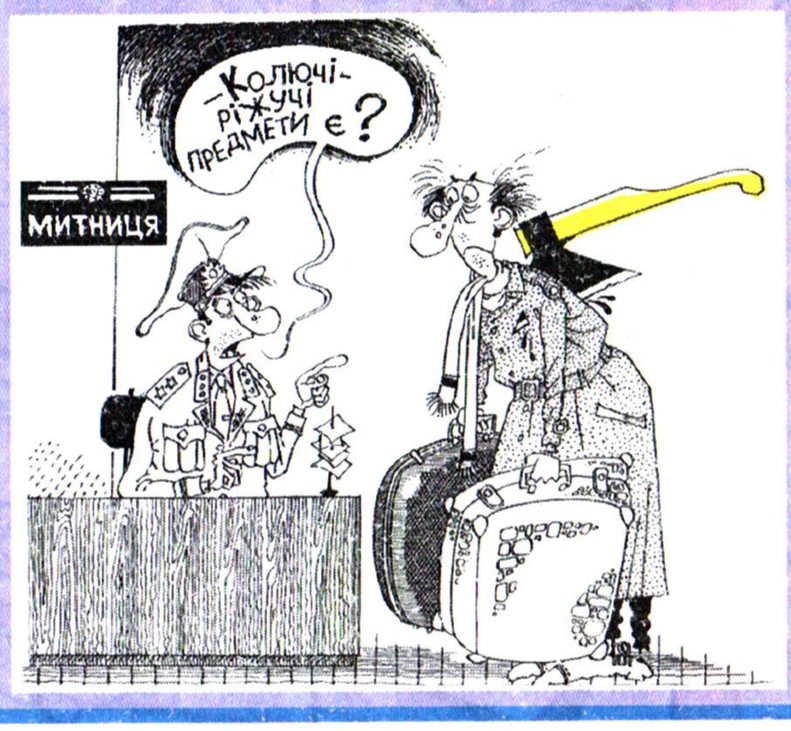

ЕЙФЛОРИЗМИ

Прогнози можуть зіпсувати все, крім погоди.

*

Скільки б ми не ламали дров, результат буде один: пні.

*

Ті, хто не має грошей, вже не викликають співчуття, а до тих, хто має багато, вже не викликають міліцію.

*

Совістю торгують ті, у кого її нема.

*

Там, звичайно, люди культурніші, але пити не вміють.

Флоріан БОДНАР.

Мал. В. АДАМОВИЧА

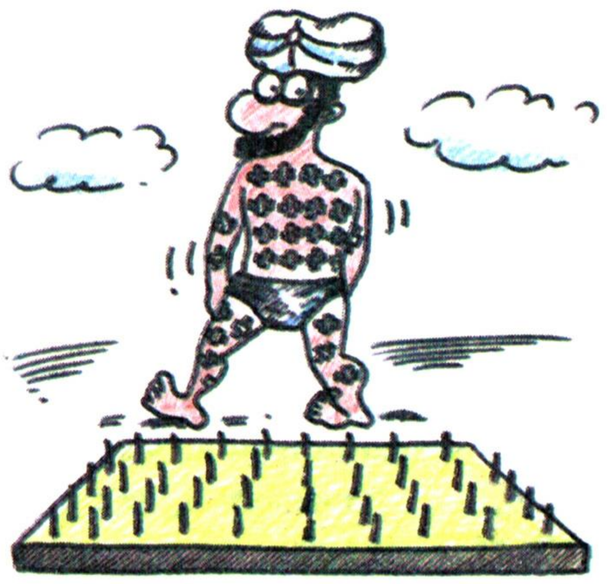

Найважче сьогодні у нашій країні знаєте, кому?

— Пенсіонерам,— скажете ви.

— Ні,— відповім.

— Медикам?

— Ні.

— Шахтарям?

— Ні.

— Вчителям?

— Ні.

— Тим, хто залишився без роботи?

— Знову не вгадали.

— Усім...

— Так то воно так, але ж комусь все-таки мусить бути найважче. А найважче нині, скажу я вам, нашому дорогому і багатостраждальному уряду. Так, саме йому, а не комусь іншому.

Шахтарі що? Прийшли під приміщення Кабінету Міністрів, касками по асфальту погупали: «Виплатіть зароблену зарплату!!!» А ти в уряді сиди і думай: «Де її взяти? Коли ніяк кінці з кінцями не сходяться». Доведеться «хапонути» в учителів. Вони кілька місяців без зарплати сиділи, нехай ще трохи посидять.

Тільки ото трохи справа владнається, вчителі гвалт здіймають: «Не виплатите зарплату, оголосимо страйк! Бо вже соромно і дітей вчити, і гарбузове насіння на базарі продавати!»

Знову в уряді чуби мнуть: «Де взяти гроші для послідовників Сухомлинського? Той ніби і не вчив нікого страйкувати...»

А де ти їх візьмеш?..

День думають урядовці, два

думають... Голови од дум пухнуть: «Може, у лікарів «позичити» якийсь мільйончик?»

Позичили... А тут лікарі починають стогнати, наче хворі на операційному столі без наркозу...

Отак урядовці і крутяться, як мухи в окропі. А всі думають, що у них не робота — мед.

Хоч, як на мене, то з усіма страйками можна все владнати. Є у нас День рибалки, День освіти, День пасічника... То, може, варто встановити День страйкаря. Щоб ото не страйкувати кому коли заманеться. Щоб усі знали: такого-то й такого числа є День, коли можна застрайкувати і сказати уряду все, що ти хочеш.

І не буде ніякого тобі безладдя і неорганізованості. Нехай люди заздалегідь готуються...

Більше того... У нас як святкують? От і зарплати не було, і на городину неврожай, а на столі обов'язково і печене, і варене. Такий менталітет. Дай тільки привід, а святкувати ми вміємо.

Тому і на День страйкаря зайде сусід до сусіда, а той:

— Може, Івановичу, спершу по чарочці. Бо моя он і наварила, і напекла. А вже потім на страйк.

Перехилять одну чарку, другу, третю...

А після третьої:

«Та нехай без нас страйкують. У нас свято».

Ось так і пройде весело День страйкаря у всіх наших родинах.

І ніхто касками об асфальт не стукатиме. А чого стукати?..

Червоне число в календарі — треба відзначити...

І в уряді тихо-тихо. І голови в урядовців не пухнуть... Сиди собі спокійно і думай про благополуччя в державі.

М. ПРУДНИК.

ДВА ЩОДЕННИКИ

Два щоденники
У Гната:
Є на будень,
Є на свято.
Пречудовий настрій
В Гната —
Уника конфліктів
З татом.
Він у мами —
Син зразковий
Із щоденником
Святковим.
Тільки дуже Гнат
Боїться,
Щоб, бува, не
Помилиться.
І щоденник
Не для свята
Не потрапив в руки
Тата!

Марія ПОНОМАРЕНКО.

м. Житомир.

НЕХАЙ СНІДАЄ

П'ятирічний Петрик побачив мишу, яка вилізла з нори, підійшов тихенько до мами й каже:

— Розбуди кота, нехай іде снідати.

І. МАРТИШКО.

БО КРУГЛІ

П'ятирічний Андрійко гуляє з татком на пероні і розглядає поїзд. Потім питає:

— А що ото між вагонами кругле?

— Буфери, синку. Спеціальні пружини, щоб вагони не стукались один об один.

— Так значить, кружини?

— Та ні. Не кружини, а пружини.

— Ні, татку, кружини, бо вони круглі.

Анатолій ШЕЛУДЯК.

м. Середина-Буда,
Сумської області.

ЗАГАДКА

Із високого дубочка
Лине стукіт молоточка.
Хтось працює серед гаю.
Мабуть, цвяхи забиває.
Відгадайте, дітки любі
Хто так трудиться на дубі?

(Дятел)

Дід Василь КРАВЧУК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

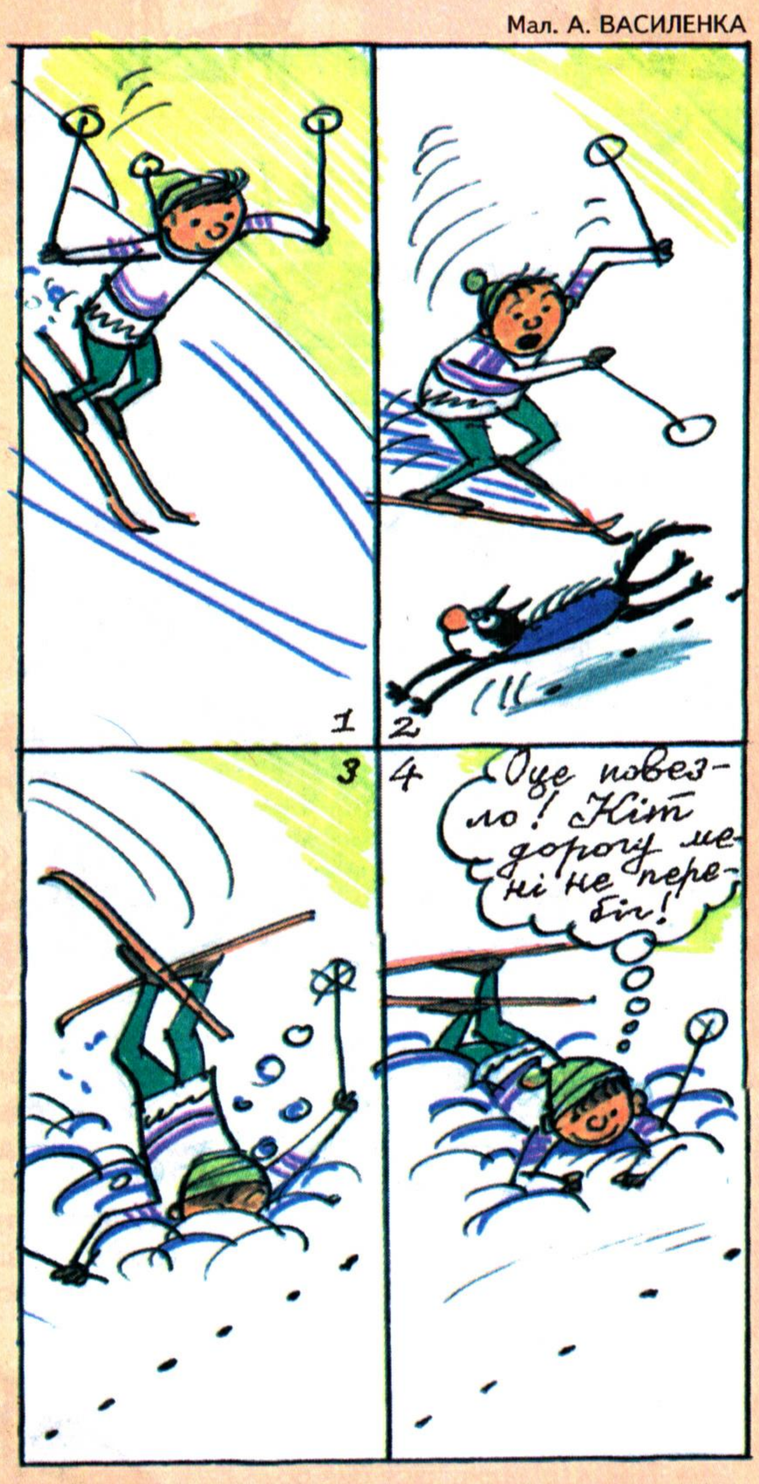

КРОСВОРД

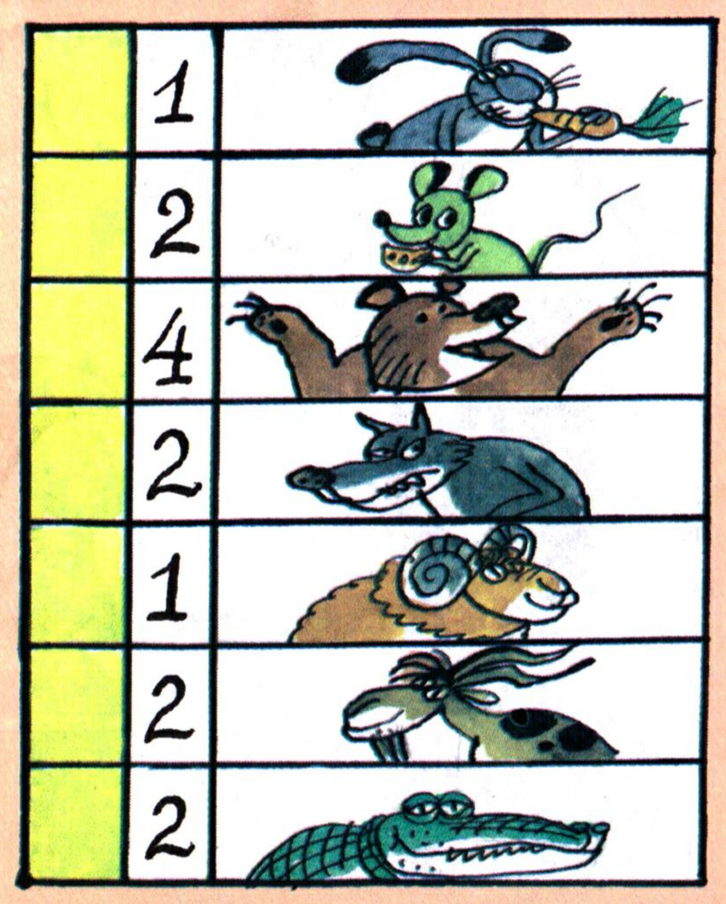

А чи відомо вам, як у давнину у нас в Україні звали місяць лютий? Про це ви зможете дізнатися, якщо впишете у клітинки потрібні літери з назв звірів і тварин, що намальовано поруч. Яку саме літеру треба вписати?

А ви погляньте у другу колонку з цифрами.

«ВЕДМЕДИК КЛИШОНОГИЙ»

Щоразу, коли Галина Степанівна заходила до свого 1-Б класу, їй здавалося, що вона потрапляє на гомінку вулицю великого міста. Але сьогодні в класі панувала тиша.

«Що це! — зупинилася вона біля порога. — Невже пустий клас! — і рвучко відчинила двері. Сорок два учні зразково сиділи за своїми партами. А чергова Наталочка стояла біля дошки.

Закінчилися уроки. Наталочка остання виходила з класу. Вчителька й запитала:

— Наталочко! Скажи, будь ласка, чому сьогодні ви так тихо сиділи без мене?

— Бачите, Галино Степанівно, у мене була одна цукерка. От я й сказала, хто себе найкраще поводитиме, той її й отримає. Кожному ж захотілося з'їсти «Ведмедика клишоногого».

Микола КОЛЕСНИКОВ.

ЧОМУ У ВЕДМЕДЯ КОРОТКИЙ ХВІСТ

Якось сидів кангіль* у своїй нірці і гриз горішки. Раптом бачить: прямісінько до нірки біжить тигр.

«Ось тут мені й кінець»,— подумав крихітний кангіль і аж затремтів від страху: «Що робити? Що робити?»

Та не зовсім розгубився маленький кангіль. З тріском розгриз він горішок і вигукнув:

— Ну й смачні очі у цих тигрів!

Почув тигр таке і злякався: «Яка ж то звірюка сидить в нірці, що наші очі лущить, мов горіхи?! Треба бігти від цього місця подалі».

Розвернувся і побіг.

Біжить, біжить... А назустріч йому тюпає ведмідь. Тигр його і питає:

— Друже, а чи не знаєш ти, що то за звірюка сидить он там у норі і, мов горіхи, трощить очі моїх родичів?

— Не знаю,— пробуркотів ведмідь.

— Пішли подивимося,— каже тигр.

— Я боюся,— зізнався ведмідь.

— Не бійся,— відповідає тигр. — Ми хвостами зв'яжемося і підемо разом. Коли щось і станеться, то ми в біді один одного не залишимо.

Зв'язали вони хвости та й пішли до нірки кангеля. Ідуть, хорохобляться.

Побачив їх кангіль і зрозумів, що і тигр, і ведмідь не такі уже й сміливці. Набрав він повні груди повітря і як закричить:

— Ви тільки погляньте на цього негідника тигра! Його батько мав прислати мені білого ведмедя, а синок тягне сюди чорного! Я цього не потерплю!!!

Ведмідь, як почув ці слова, насмерть перелякався.

«Ось, виявляється, що,— подумав він,— тигр просто вирішив мене обдурити. Смугастий хоче розрахуватися за борги свого батька і веде мене в пащеку страшного звіра».

Дременув ведмідь в один бік, а тигр — в інший. Хвіст у клишоногого і відірвався. Кажуть, що саме з тих пір ведмеді і стали куцохвостими.

Переповів М. ЛІСОВЕНКО.

*Кангіль — невеличка тваринка.

Друже Перче!

Багато сьогодні конкурентів у гумористів-професіоналів. Я, наприклад, дуже сміюсь, коли читаю в пресі про результати соціологічного опитування населення нашої країни. Життя переважної більшості наших людей з кожним роком погіршується, а рейтинг нашого керівництва, судячи з тих соціологічних опитувань, в цей час зростає й зростає.

Чудеса та й годі!

О. ШЕВЧУК.

м. Луганськ.

Ой там на товчку, на базарі

ЯК ЗАВЖДИ

— Що там, Ганно, на базарі?
— Як і завжди.
— А як завжди?
— Продавців більше, ніж покупців.

ЧИ З КОНЕМ?

— Дядьку, воза продаєте?
— Авжеж.
— І скільки хочете за нього?
— Двісті п'ятдесят.
— Ого! Це, мабуть, із конем, чи як?

ЩО КОНКРЕТНО?

— Тітко, що у вас є випити? — звертаються молодики до буфетниці.
— А що вам конкретно треба: освіжитися чи напитися?..

КІЛОГРАМЧИК

— По чім цукор?
— Гривня двадцять копійок.
— Насипте кілограмчик.
— Ось, маєте,— махнула на терези жінка пакетик.
— Е-ей, дорогенька, чого ж ви недоважуєте?
— Та ви ж самі сказали: кілограмчик. Значить, маленький кілограмчик, а не кілограм.

Іван ТОКАРЧУК.

м. Камінь-Каширський на Волині.

Друже Перче!

Дивно якось виходить. З одного боку, мені начебто на кілька гривень збільшили пенсію. З іншого боку, враховуючи збільшення пенсії, зменшили субсидію. А якщо до цього додати, що останнім часом значно дорожчають товари і продукти, то виходить — мій життєвий рівень рухається у зворотньому напрямку, до позначки «нуль».

М. С. ГЛАДУШ,
ветеран праці.

м. Полтава.

Мал. В. ЧМИРЬОВА (тема Б. Ревчуна)

— А нам обіцяють платити вчасно!

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Мал. О. КОХАНА (тема А. Василенка)

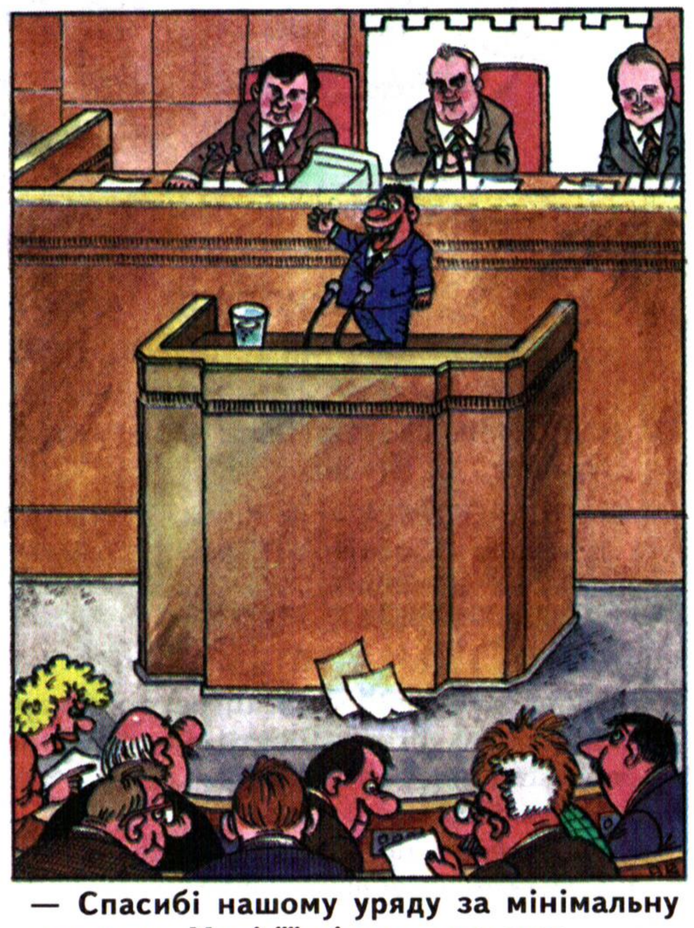

— Спасибі нашому уряду за мінімальну зарплату. Мені її цілком вистачає.

Усяка всячина

З ГУЧНИМ УСПІХОМ

Альфонсо-Сезар Охеда успішно гастролював по містах Чілі — в супроводі двох гітаристів виконував іспанські та креольські народні пісні, вряди-годи й партії з опер та оперет. Приваблива зовнішність і приємний голос забезпечували йому палку прихильність публіки. Крім цих двох достоїнств, була в нього ще й одна особливість: на

відміну од інших виконавців, які, дбаючи про рекламу, не нехтують увагою служителів газетного слова, Охеда ніколи не зустрічався із журналістами — після кожного концерту одразу ж зникав; від імені співака завжди виступав його імпресаріо, тобто організатор концертів.

Успіх співака був гучним. А після одного виступу на естраді південного чілійського міста Пуерто Монт ім'я Охеди стало відоме й поза межами країни...

Усе йшло, як завжди. Та раптом — наче одрізало: музика обірвалась, а соліст онімів! Усі бачили: Охеда продовжує свій виступ! Але з рота його — ані звуку!..

Річ у тім, що відключилась електрика. І розкрилося, що концерт (як, до речі, й усі попередні) йшов під фонограму, а Охеда тільки вправно вдавав, що співає. А що він, коли техніка підвела, не стулив рота, як це на його місці зробив би інший,— так на це в нього була поважна причина. Вона ж, зауважимо, спричинилася й до того, що й цього разу поговорити з популярним «співаком» журналістам не вдалося: невдовзі з'ясувалося, що він — глухонімий од народження.

До речі, гітаристи теж тільки вдавали, що грають.

НЕ ЗАСПОКОЇВСЯ

Хоча французьке місто Ангієн і невелике, проте це не значить, що поліція там наче у Бога за пазухою почувається — охоронцям закону, як і скрізь, доводиться з усіляким стикатися, так що до всього звичні. А все-таки один випадок (про нього писали всі місцеві газети) і їх здивував. «У світі коїться щось не те,— заявив журналістам комісар поліції,— якщо уже злочинці самі...»

А сталося таке. В місті було пограбовано приватний будинок. Потерпілого і поліцію могло хіба що одне втішити: на місці злочину знайшли піджак грабіжника з усіма документами; залишалося тільки знайти їх власника. Бригада із розслідування квартирних крадіжок цілий тиждень займалася цим. І все — марно: сліди нікуди не привели, довелося на все махнути рукою.

Але грабіжник не заспокоївся: коли справа вже вважалася закритою, він преспокійно сам завітав до однієї з поліцейських дільниць із цілком серйозним наміром подати письмове клопотання про те, щоб йому знайшли загублений піджак і документи.

ЯКБИ Ж ТО НЕ ВОНА...

Канадець Лоран Лабульє із Монреаля за дві з половиною години випив 68 пляшок пива, побивши рекорд свого попередника, Фірміно Гатті, на чотири пляшки.

Даючи інтерв'ю журналістам, новий рекордсмен заявив, що міг би «ужити» ще пляшок десять-п'ятнадцять, але боїться розсердити свою наречену, бо вона, бачите, заборонила йому забагато пити.

КРОСВОРД КРОСВОРД КРОСВОРД

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 2. Відомий український художник-карикатурист, малюнки якого ви бачите в кожному номері журналу «Перець». 5. Зуб за зуб, око за... 7. Нерозумна людина, яку можна валяти, або клеїти. 8. Ягода, якої бояться парубки, котрі прагнуть одружитися. 11. Коли він у воротях, одні — радіють, другі — сумують. 12. Коли хочуть когось похвалити, то ним «мажуть губи». 16. Здирство шляхом залякування чи грубого насильства. 18. Розпещений, виніжений син. 19. Зухвалість, грубість, нахабство. 20. Вокально-інструментальний ансамбль. 21. Трава, що виросла на місці скошеної. 22. На ньому краще спускатися, коли падаєш, а соломи не підстелив.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. У нього на голові дерева ростуть. 2. Рідина, якою не розіллєш друзів. 3. У закоханих воно мліє, радіє, витьохкує... 4. Слабаки її мало з'їли. 5.Рідина , якої немає у головах дурнів. 6. Од холоду один на одного не попадає. 9. Нота. 10. Коли вона приходить, то у скупого і тоді снігу не випросиш. 11. Якщо людина лагідна, то вона не може вбити навіть комаху. Яку? 13. Їх ламають не тільки в лісі. 14. Дуже гаряча вода. 15. Бур'ян. 17. Його пишуть і письменники, й учні. 18. Музичний твір, який у голодного і кишки грають.

Склад М. ЛИСТОПАД.

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ», № 1

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: **2. Макітра. 5. Крюкова. 7. Нарцие. 9. Сваха. 10. Вій. 12. Театр. 13. Гумор. 15. Туман. 18. Тура. 19. Іграшка. 20. Кумис.**

ПО ВЕРТИКАЛІ: **1. Крем. 2. Мантачка. 3. Корова. 4. Роса. 6. Конверт. 8. Брехун. 11. Око. 13. Гора. 14. Миша. 16. Міль. 17. Ніс.**

ПЕРЕДПЛАТА НА «ПЕРЕЦЬ» НЕ ЗАКІНЧУЄТЬСЯ!

ДЛЯ ТИХ,
ХТО НЕ ЗМІГ, НЕ ВСТИГ ЧИ ЗАБУВСЯ
ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ»
НА 1999 РІК.
НАГАДУЄМО,
ЩО ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ
БУДЬ-ЯКОГО ДНЯ.
ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ
ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ,
У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ
НАШ ЖУРНАЛ.
ІНДЕКС 74393.
ПЕРЕДПЛАТНА ЦІНА
НА 3 МІСЯЦІ — 3 ГРН. 30 КОП.
НА 6 МІСЯЦІВ — 6 ГРН. 60 КОП.
НА 10 МІСЯЦІВ — 11 ГРН. 00 КОП.

СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!

Як стати щасливим

(КЕРІВНИЦТВО ДО ДІЇ)

1. Зарубайте собі на носі: щастя не в грошах.
2. Зробіть пластичну операцію, особливу увагу приділіть носу.
3. Закохайтеся.
4. Зрозумійте, що кохання нема.
5. Закінчіть університет екстерном і з «червоним» дипломом.
6. Плюньте на диплом і підіть працювати дворником.
7. Зрозумійте, що щастя — це коли тебе розуміють.
8. Повбивайте, тих, хто не розуміє, який ви гарний.
9. Затямте, що все —суєта-суєт, і тому всі хатні клопоти, добування грошей і все таке інше перекладіть на плечі дружини.
10. Накрадіть побільше будматеріалів і побудуйте дім.
11. Вирубайте парк і посадіть дерево.
12. Влаштуйте синові втечу з в'язниці й виховайте його.
13. Самокритично проаналізуйте, що ви зробили, і більше ніколи такого не робіть.
14. Як відомо, щастя досягається лише в боротьбі. Виберіть кого-небудь слабшого і боріться з ним за своє щастя.
15. Балотуйтеся в нардепи. Одержавши перемогу на виборах, прислухайтесь до голосу сумління і достроково складіть з себе депутатські повноваження.
16. Коли вам стукне сімдесят, почніть своє життя спочатку.

Олександр ЯКОВЛЕВ.

Страшне ПЕРО не в гусака...

«Чехов відправився на Сахалін на пароплаві по железній дорозі».

(Із учнівського твору).

Надіслав Юрій САВЧУК.

«Пояснюю, що я тільки сказав йому: «Куди йдеш, Казьол», а він підскочив і свиснув мені у вухо, а я дав здачу. Хіба я винуватий, що в нього така фамілія?»

(Із пояснювальної записки).

«Я хотів получить гроші, а мені кажуть, що треба закодуватись. А хіба я якийсь алкаш, що маю кодуватись?»

(Із листа до редакції).

«Панасоніка я не брав, бо не знаю навіть, що то таке. А туфлі взяв, бо треба було в щось одітись».

«Запоїв у мене не було, бо я п'ю з перебоями».

«Узяв велосипеда покататися. Признаюсь. А то, що на ньому була сумка з вещами, то я не винуват, бо не було время, щоб її скинути».

(Із пояснень дільничному).

Надіслав Іван ТОКАРЧУК.
м. Камінь-Каширський
на Волині.

«В селі Хоростки продається хота з половиною хазяїна. Ціна договірна»..

(Із оголошення).

Надіслав Григорій АВРАМЕНКО.
с. Нова Чортория
на Житомирщині

«В разі пожежі дзвоніть по телефону нуль цілих і одна дев'ята»

(Із вивіски в конторі КСП).

Надіслав Іван МАРТИШКО.

КОНКУРС ТРИВАЄ

Учасники конкурсу на кращий підпис до карикатури С. Федька («Перець», № 12, 1998 р.) не жаліли для хабарників гострих епітетів. Тому журі спочатку аж розгубилося, коли ознайомилось з підписом **Валентини Кононенко з м. Бобринця на Кіровоградщині — «Без слів».** А потім розсміялося. Бо й справді, хабарництво так допекло, що вже немає слів, щоб висловити своє обурення. Отже, цього року переможцем стала Валентина КОНОНЕНКО.

Вітаємо!

А тепер придумайте підпис до малюнка Олексія Кохана.
На переможців чекають призи.

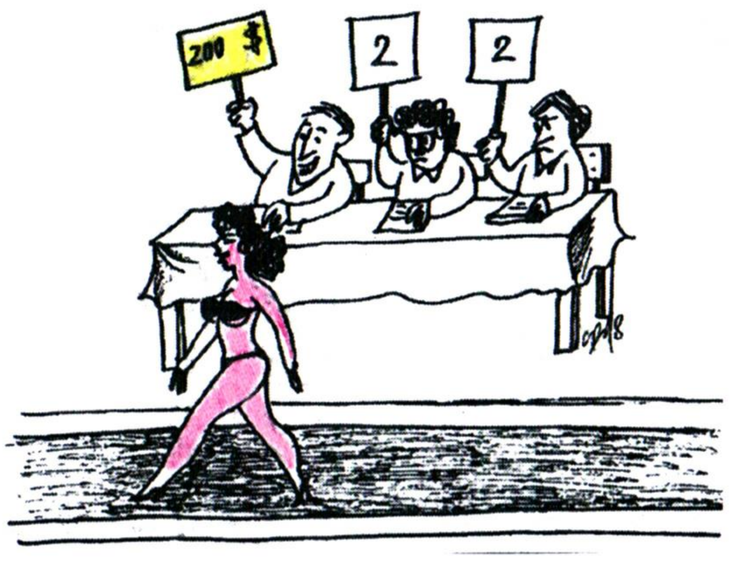

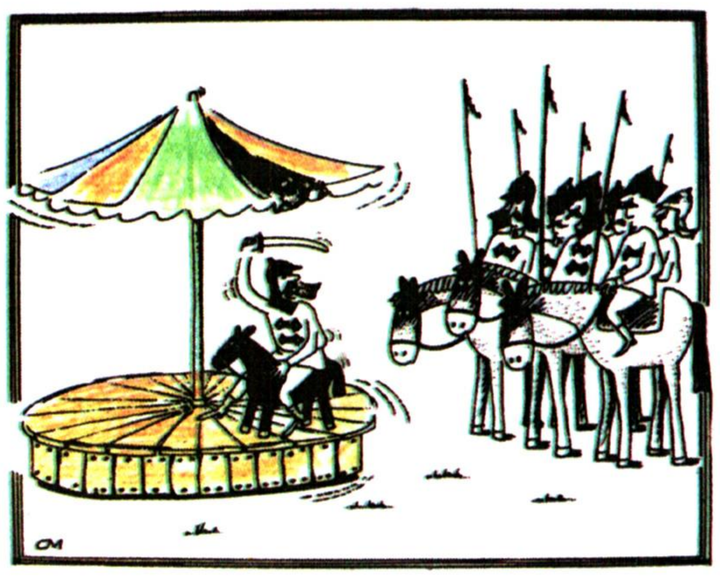

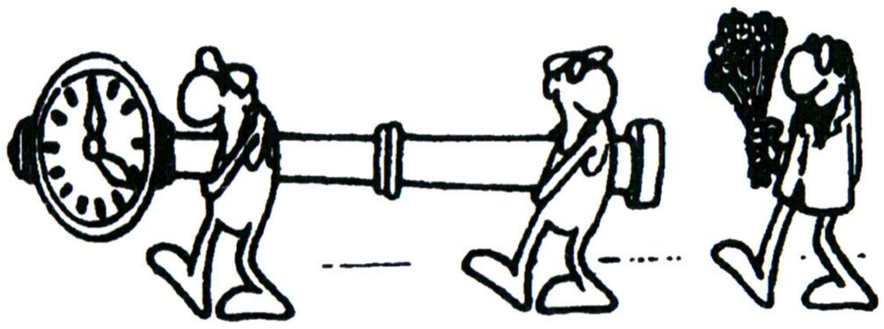

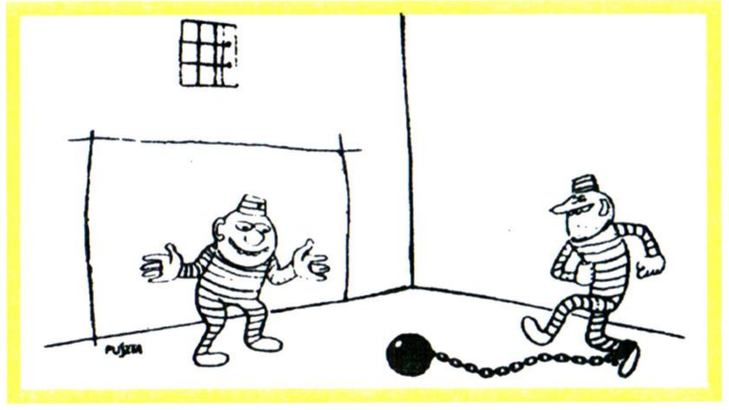

Веселі паралелі

ДУЖЕ ПРОСТО

— Як ви справляєтесь із роботою? — запитує турист у фермера, який відпочиває в тіні під деревом.

— Дуже просто. Мені треба було викорчувати кілька старих дерев, але звідкілясь налетіла буря і зробила за мене цю роботу. Потім у повалені дерева вдарила блискавка, і мені не треба було їх спалювати...

— Фантастично! А чим ви зайняті нині?

— Тепер я чекаю землетрусу, щоб витрусило із землі картоплю.

ПОЯСНИВ

У невеличкому селі було два вітряки. Один зовсім старий. Його вирішили розібрати.

Сусід запитує в сусіда:

— А чому це розбирають один вітряк?

— Мабуть, на два вітру не вистачає.

УТОЧНЕННЯ

Директор:

— На цьому тижні програма «Наш кіновівторок» буде транслюватися в суботу, а не в понеділок.

ЗЯТЬ

На дикому Заході літній ковбой приводить до лікаря молодого:

— Лікарю, допоможіть моєму зятеві. Я вчора прострелив йому ногу.

— Це негарно — стрілять у свого зятя.

— А коли я в нього стріляв, він ще не погоджувався стати моїм зятем.

РІЗНИЦЯ

— Скажіть, будь ласка, яка різниця між розумним і дурнем?

— Бачите, розумний знає, у чому різниця, і ніколи про це не запитує.

ЛОГІЧНО

— Джек, перед нашим весіллям ти усе казав, що я для тебе «сонечко», а тепер вечорами пропадаєш у пивбарі.

— Усе правильно. Від сонця — спека, від спеки — пиво.

Борислав ПЕТРАКІЄВ

ЯМА БЛИЖНЬОМУ

Здалеку видно тільки кирки і лопати, які ритмічно піднімаються і опускаються вниз. Не чути ні гомону, ні шуму. Тихо. Тільки мухи дзижчать. Невеличкий, але дружний колектив нашого будинку вийшов на ударний трудовий день. Копають ями. Кожен копає іншому.

Ось, наприклад, Стойков з першого поверху. Він копає яму своєму начальникові Іванову з четвертого поверху. Той, витираючи піт із чола, приязно гукає:

— Як діла, Стойков? Ідуть? Ширше копай, щоб мені було зручно!

— Стараємося, пане начальнику! Трішки твердувато, але справимося, — сумно відповідає Стойков і сильно вбиває кирку в землю. Копатиме, допоки не з'явиться вода.

Трохи далі Петрова з восьмого поверху готує ложе для Маринової. Вони сусідки.

Найбільше людей копають яму для продавця ближнього магазину «Овочі, фрукти». Вони, можна сказати, виконують громадське доручення.

А пенсіонерка бабуся Гіца трудиться для студента з горішнього поверху, який одного разу пройшов мимо неї з дівчиною і не привітався.

Спеціальна бригада матерів абітурієнтів готують яму для доцента Мітева з п'ятого поверху, який поховав їхні мрії стати матерями студентів.

Дідусь Пейо разом із приятелями-ветеранами довбає землю для тренера національної збірної з футболу. А Кирилова старається для Євстатієвої з шостого поверху, бо вважає, що як дружина компетентного адвоката, вона має на це право.

Працюється швидко, легко.

Якщо хтось копає яму ближньому, то копає якісно.

Але в кожному стаді є паршива вівця.

Костурков з другого поверху загнав лопату в землю і читає газету. До нього підступає Георгієв і як домоуправитель починає його картати:

— Що це таке, пане Костурков? Захворіли? Он два чоловіки за вас клопочуться, а ви вилежуєтесь! Чому не відповідаєте взаємністю? На добро треба добром...

Костурков взаємністю не відповідає і ні для кого не копає.

І не те, щоб йому ніхто не робив зла, і таке бувало, але він прощав. Мовляв, люди через те й залишались людьми, що вміли прощати.

Жах! Ні для кого не копає. Отже, виправдаємо паршиву вівцю і її збочення в безмежний гуманізм?

Після цього невеличкого інциденту робота продовжується, але бадьорого настрою вже немає. Але нічого! Завтра на зборах будинкового комітету Костурков одержать по заслугах. Ми його покараємо за бойкотування громадського заходу.

Той, хто не копає ями ближньому, копає її собі!

Переклад з болгарської.

ПЕРЕЦЬ № 2 (1475)

Головний редактор Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія: А. ВАСИЛЕНКО, П. ГЛАЗОВИЙ, Ю. ІЩЕНКО (заступник головного редактора), Д. МОЛЯКЕВИЧ, М. ПРУДНИК (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ №736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думку автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

Здано до набору 11.01.99.
Підписано до друку 12.02.99.
Формат 70x108 1/8.
Папір офсетний №1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 21199 прим.
Зам. 0110902.
Ціна договірна.
© «Перець» 1999 р.
Видається
з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 441-82-14, відділу розповсюдження 441-89-15, 441-89-38, художнього відділу 441-89-24. Факс 224-35-82.

Для телеграм: Київ Перець.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393.

І живемо ми же ГЕЙ!

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Мал. В. АДАМОВИЧА

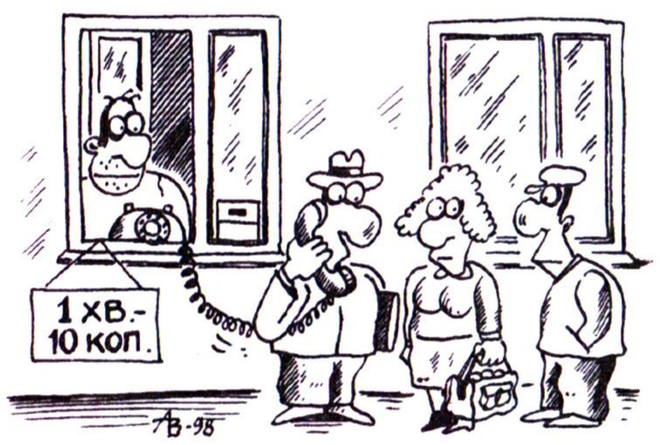

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

— Жінка — справжня відьма. Спочатку перетворила мене на півня, а тепер хоче зарізати...

Мал. В. ПОПОВА

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

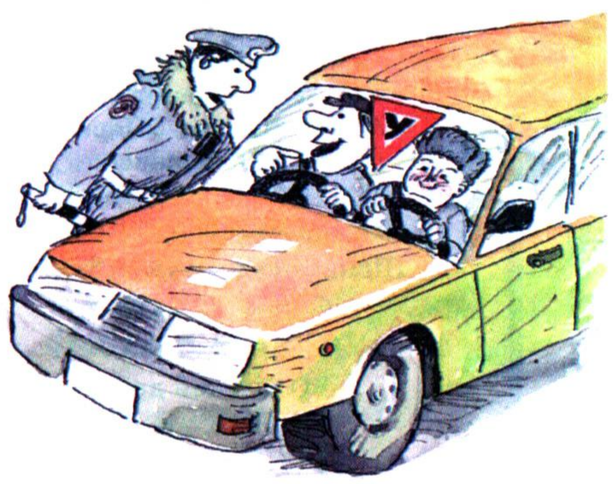

— Чому у вас два керма...
— А в учня все одно не працює!

Мал. О. ТАЛІМОНОВА

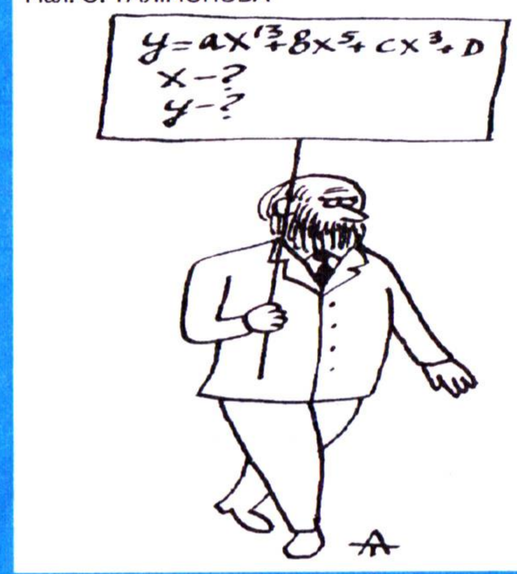

Мал. О. ГУЦОЛА

Мал. О. КОХАНА

— Мало того, що самосели, так ще й усі вони — особи без громадянства!

Мал. О. МІХНУШЕВА (тема А Василенка)

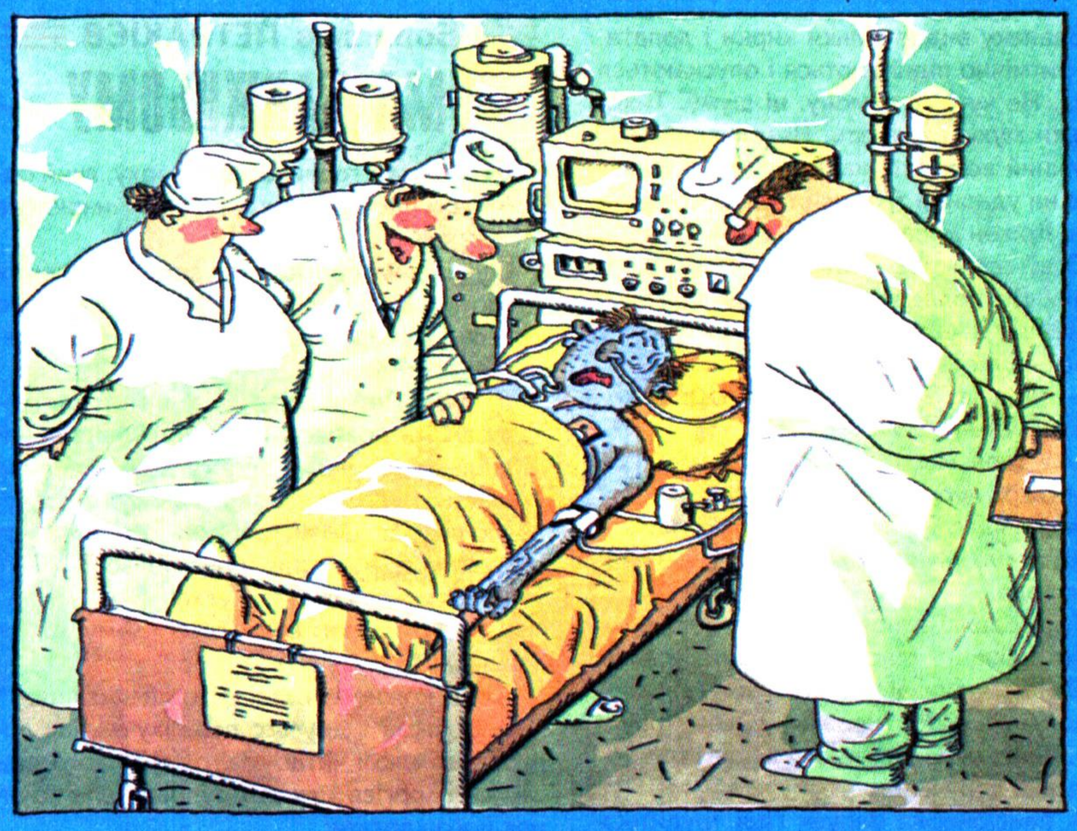

— Ми сьогодні вас із того світу на цей витягли...
— А чому на цей? Що, кращого немає?